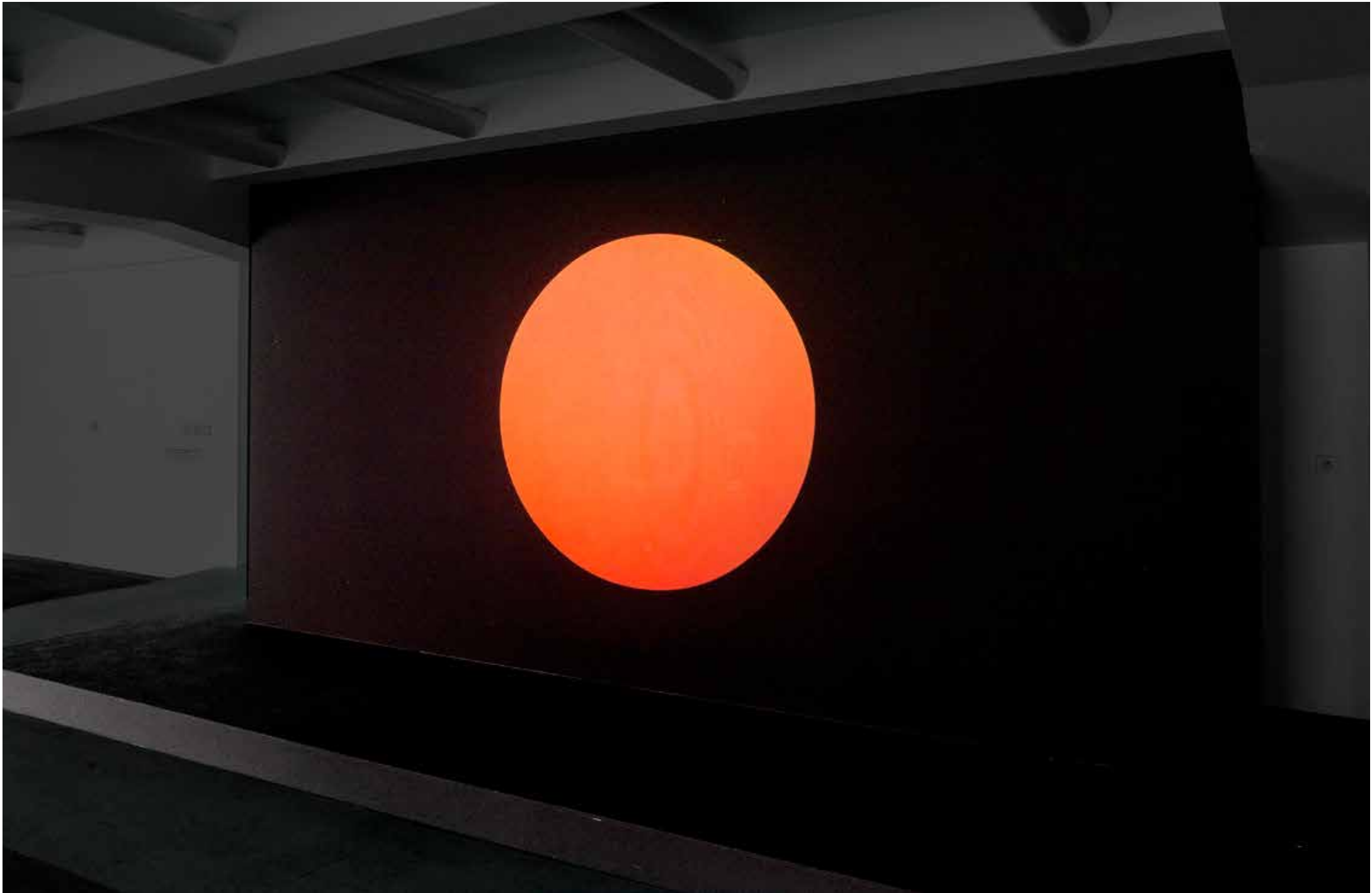

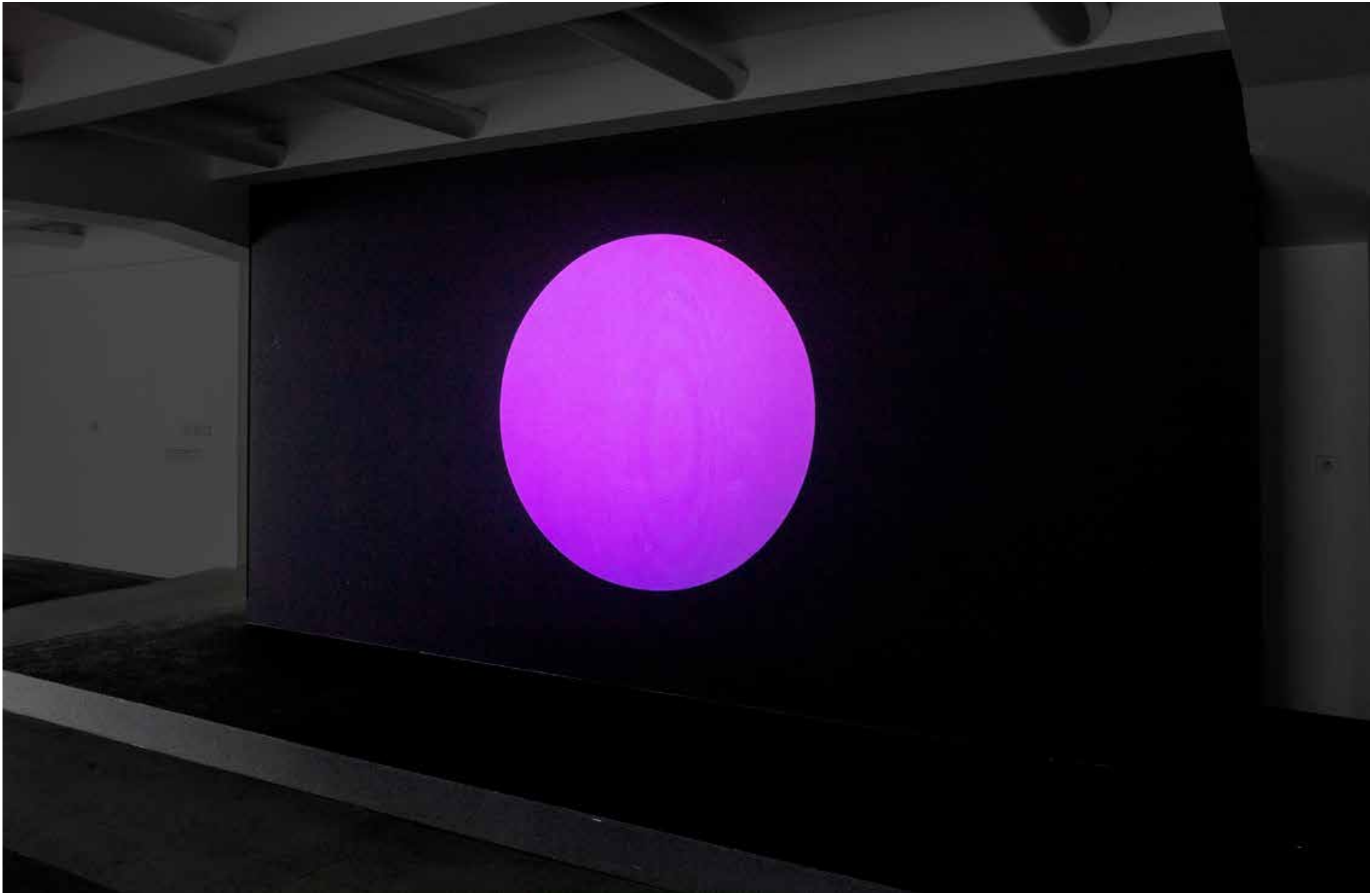
Moving Image Department #7

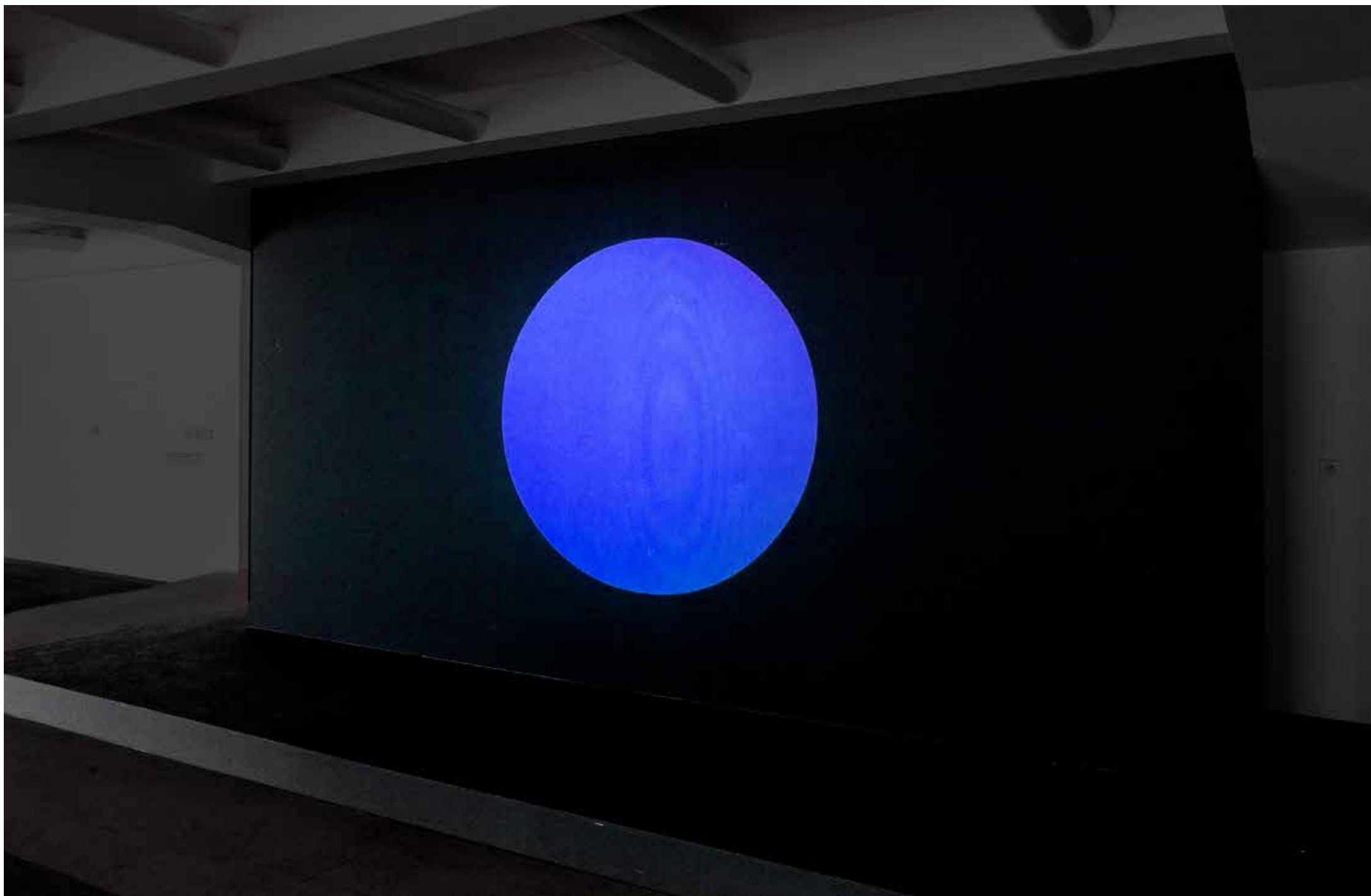
17. 3.–10. 9. 2017

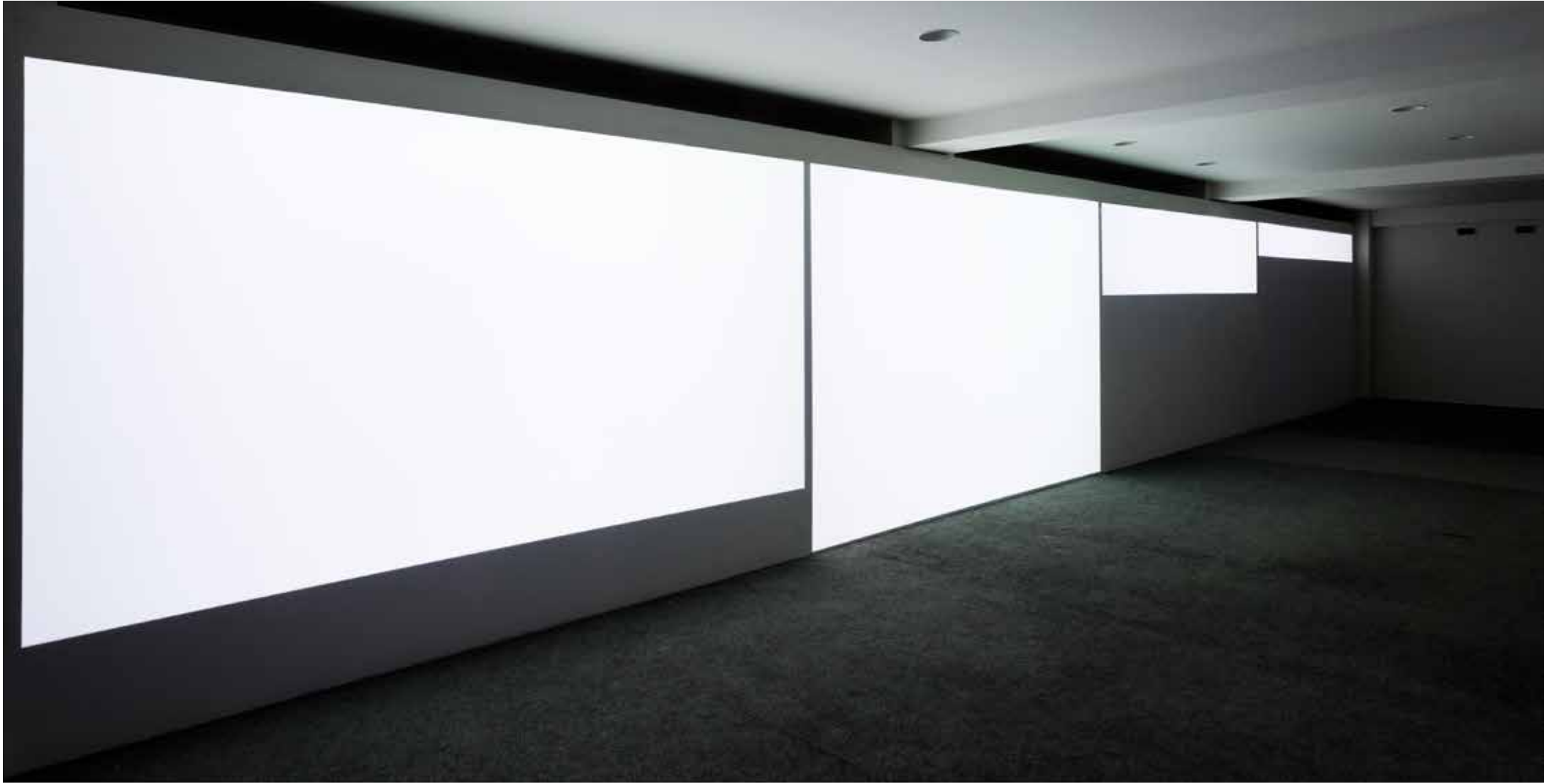
Národní galerie v Praze, Veletržní palác / National Gallery in Prague, Trade Fair Palace
Praha

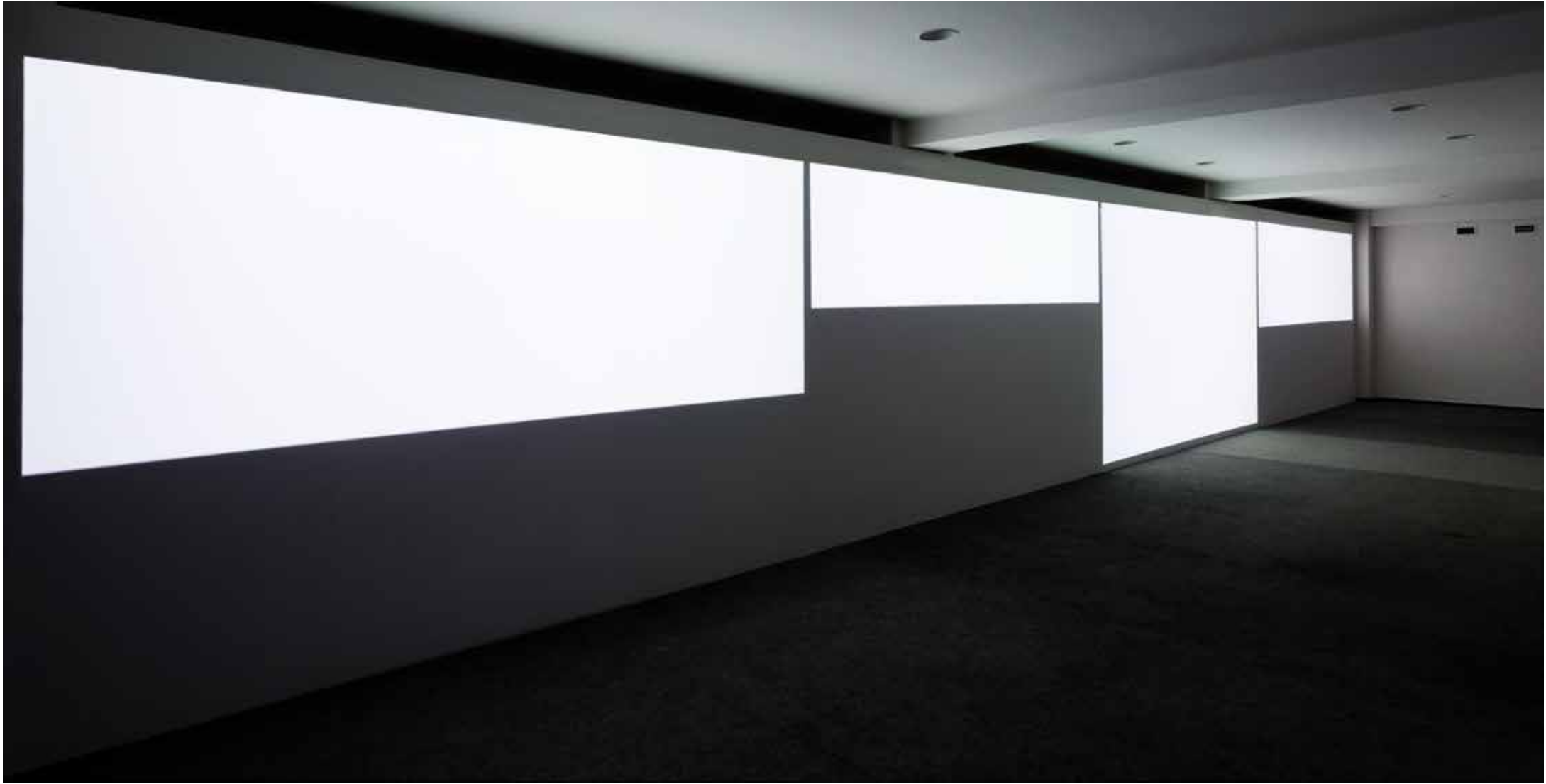
Kurátor výstavy: Adam Budak

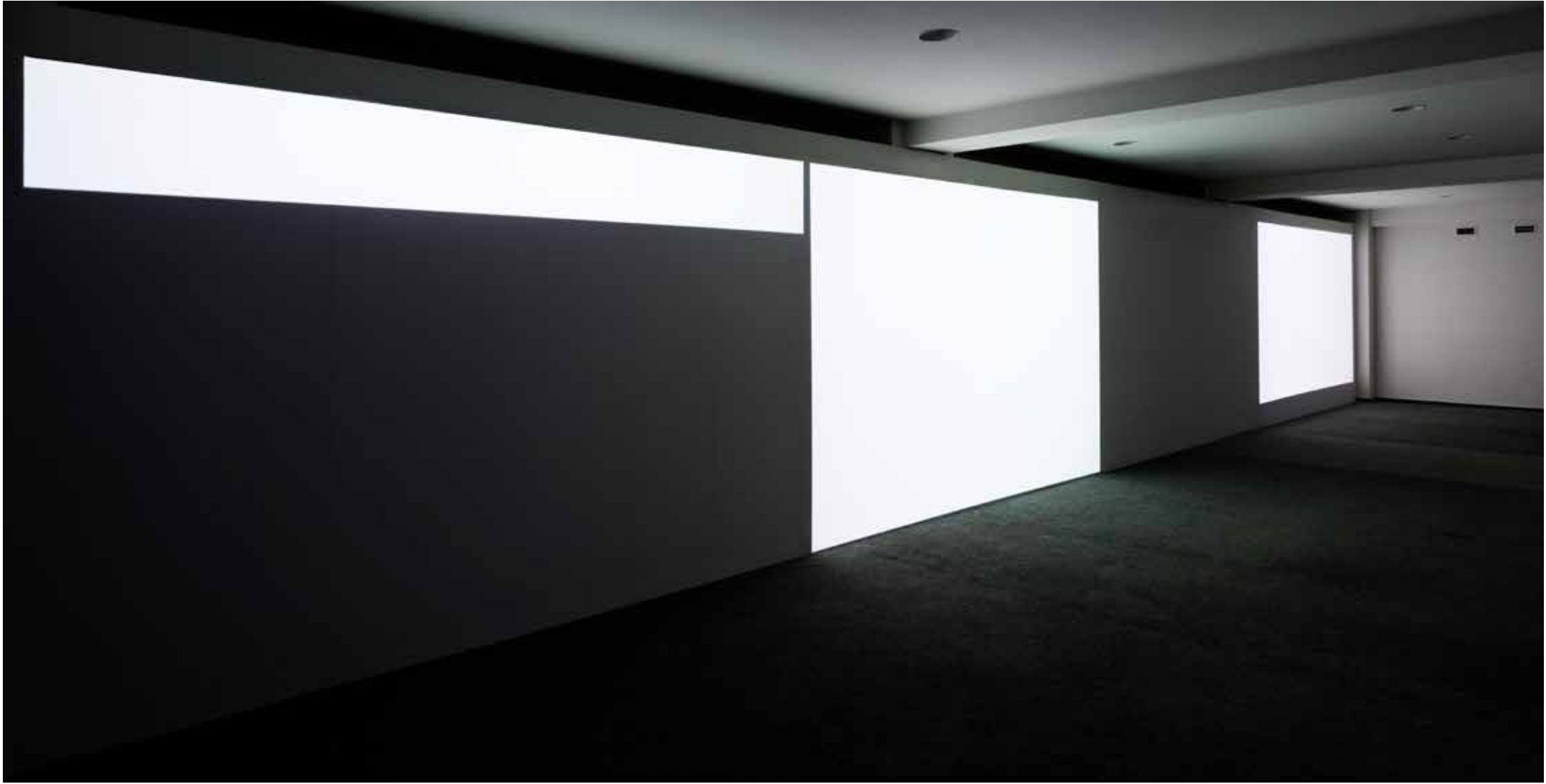

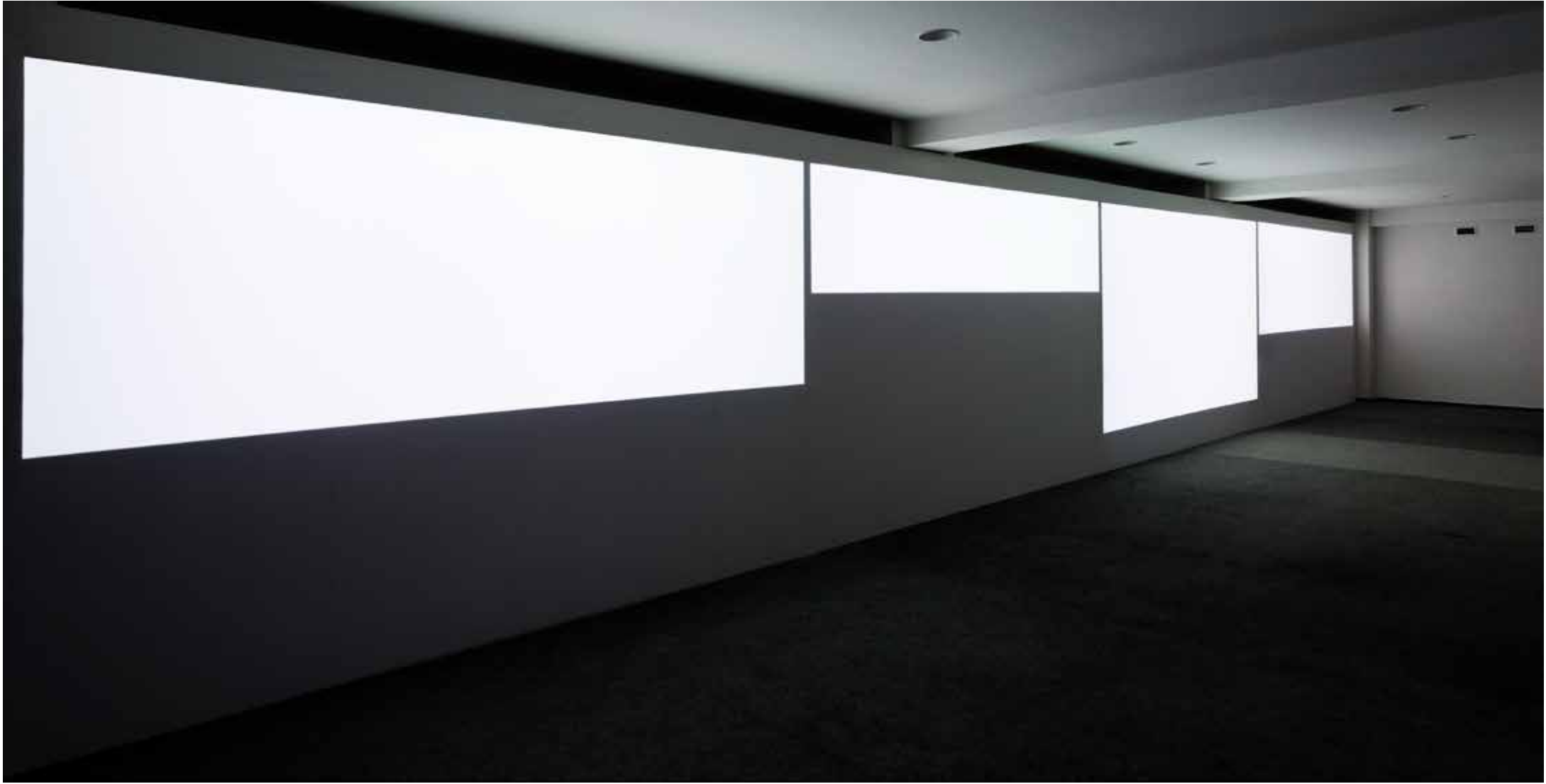

POPISKY:

str. 2–4
SOMEWHERE OVER THE RAINBOW SKIES ARE BLUE

2010, animace, 7 dní 18 hodin 24 minut 48,64 sekundy, smyčka, zvuk: Michal Mariánek, realizace: Pavel Krůšek

Animace se skládá ze stejného počtu políček, jako je počet barev definovatelných v RGB spektru, tj. 16 777 216. Každému políčku animace je přiřazena jedna barva RGB spektra. RGB spektrum je tedy v animaci obsaženo celé. Barvy jsou seřazeny od hodnot nulových (R0, G0, B0) do hodnot absolutních (R255, G255, B255), od černé do bílé. Jednotlivé odstíny jsou řazeny v pořadí R G B, od červené přes zelenou k modré, s tím, že všechny hodnoty přibývají postupně od nulových hodnot k absolutním. Animace pracuje se standardním počtem políček video formátu (25 políček za sekundu). Spektrum barev / „myslitelných možností“ se vyčerpá za 7 dní 18 hodin 24 minut 48,64 sekundy. Autorem zvukové stopy je Michal Mariánek.

str. 5–8
WINDOWS
2017, čtyřkanálová video instalace, smyčka

Instalace je tvořena řadou čtyř animací, v nichž se střídá pouze černá a bílá plocha. Lampy projektorů se prakticky jen zapínají a vypínají. Rychlost a vertikální směr pohybu animací jsou identické jako rychlost a směr otevírání/zavírání oken obytného prostoru ve vile Tugendhat. Velikost oken projekcí ve standardním digitálním formátu 4:3 zhruba odpovídá formátu reálných oken domu. Vila Tugendhat z roku 1930 od Ludwiga Miese van der Rohe je zde chápána jako symbol vysokého ekonomického (byť stále nedosažitelného) standardu bydlení západní společnosti. Okna se náhodně otevírají a zavírají, vpouštějí světlo do prostoru, nebo jeho vstupu zamezují. Lze je chápat jako hranice mentálně i geograficky uzavírající se společnosti.

str. 9–12
.
2011, kresby modrou propiskou, papír, 150 x 170 cm, série 9 ks

Tématem kreseb je kresba samotná – systematické zaplňování kruhové plochy pokládáním jednotlivých čar těsně vedle sebe. Pro vznik každé kresby bylo potřeba mnoho hodin intenzivní práce. Na konci tohoto procesu však

je pouze monochromní plocha. Kresba, která nic nezobrazuje. Rukopis je v rámci možností maximálně potlačen. Jako kresebný materiál posloužila modrá propiska – nejobyčejnější kancelářský nástroj. Použitým materiálem a zvoleným tvarem se kresby do jisté míry stávají textem. Kruhový tvar je možné vnímat jako hodně zvětšený nejdrobnější grafém – tečku, typografické znaménko zakončující větu.

str. 11–12
ISO 216
2014, instalace, bílý provázek

Instalace byla vytvořena natažením bílého provázku mezi stěnami galerie tak, že tvoří pravidelnou obdélníkovou síť. Velikost každého oka sítě obdélníkového tvaru odpovídá velikosti standardního formátu kancelářského papíru A4 definovaného normou ISO 216. Jednotlivé provázky rozdělují vymezenou plochu na stejně velká oka standardizovaného prázdna. Vznikla jakási administrativní síť, která neumožňuje divákovi vstoupit do větší části galerie.

LABELS:

p. 2–4
SOMEWHERE OVER THE RAINBOW SKIES ARE BLUE, 2010, animation, 7 days 18 hours 24 minutes
48,64 seconds, loop, sound: Michal Mariánek, realization: Pavel Krůšek

Animation is composed of an equal number of fields, such as the number of definable in the RGB color spectrum, ie, 16 777 216. Each box is assigned an animation RGB color spectrum. RGB Spectrum is included in the animation throughout. Colors are ranked from zero values (R0, G0, B0) in absolute values (R255, G255, B255), from black to white. Individual shades are ranked in order of RGB, from red through green to blue, with the fact that all values accruing gradually from zero to absolute values. Animation works with standard video format, the number of fields (25 frames per second). The spectrum of colors / "conceivable options" runs out in 7 days 18 hours 24 minutes 48.64 seconds. The author of the audio track is Michal Mariánek.

p. 5–8
WINDOWS
2017, four-channel video installation, loop

The installation consists of four animations. In each of them just black and white colour alternate. In the projectors, the lamps basically just switch on and off. The pace and the vertical orientation of the movement in the animations is the same as that of the opening and closing windows in Villa Tugendhat. The standard digital 4:3 format of the windows in the projections is approximately identical to the format of the real windows in the house. Villa Tugendhat, built in 1930 by Mies van der Rohe, is perceived here a symbol of the high economic standard of housing in the Western society (although for most people still unattainable). The windows open and close in random order, letting the light into the space or preventing it from entering. They can be interpreted as borders of a society that shuts itself off, both mentally and geographically.

p. 9–12
.
2011, drawing with blue ballpoint pen, paper, 150 x 170 cm, series of 9 pcs

The theme of the drawings is drawing itself - the systematic filling of a round

surface with individual lines drawn closely together. Each drawing was the result of hours of intensive work. And yet, all that remains at the end of this process is a monochromatic surface. A drawing that depicts nothing at all. The hand of the artist is suppressed as much as possible. A blue ballpoint pen, the most mundane office supply, served as the drawing medium. To a certain extent, the drawings become texts as a result of the material and the form chosen by the artist. The round shape can be seen as the smallest grapheme - a full stop, a typographical mark completing a sentence - blown up greatly in size.

p. 11–12
ISO 216
2014, installation, white string

White string was stretched between the gallery's walls to form a rectangular net. Each mesh of the net has the standard office paper size, defined by the international norm ISO 216 (A4). The plane is divided into the identical meshes of "standard" void and the "administrative" net does not allow the viewer to enter the larger part of the gallery space.

MOVING IMAGE DEPARTMENT #7: BRIAN ENO, JAN NÁLEVKA
NÁRODNÍ GALERIE V PRAZE, VELETRŽNÍ PALÁC
17. 3.–10. 9. 2017
Kurátor: Adam Budak

Odkazování na sebe sama je zásadní i pro postminimalistické práce (především kresby v nekonečných repetitivních sekvencích či jakoby samovolně generované algoritmické formy) českého umělce Jana Nálevky (*1976), které téma 7. kapitoly cyklu Moving Image Department doplňují. Nálevkova vystavená série devíti kreseb, veskrze identických, a přesto rozdílných a jedinečných, jež představují výsledek intenzivního a lopotného úsilí, se právě zabývá kreslením sebe sama – systematickým a obsesivním vyplňováním kruhového prostoru čarami hustě kladenými vedle sebe. A přesto vše, co na konci tohoto procesu zůstává, je monochromní povrch. Kresba, která nic neznázorňuje. (Možná) esence barvy, nebo kresba proměněná v prázdnotu. Gigantický bod: tečka za neexistující větou. Nejhlubší dno oceánu, často zvané „absolutní“. Nálevka tvoří mentální obrazy sestávající z primitivních forem a základních tvarů, atmosférického světla a barevného spektra, jimiž plní animační mřížky časově rozložené do řádu několika dní. Šance a nahodilost tu soupeří s precizností a kontrolou, zatímco odkazy sahají od bauhausovských experimentů Johannea Ittena s barvou přes abstraktní světelné efekty László Moholy-Nagy až po modernistickou architekturu Miese van der Rohe na jedné straně a zároveň dnešní grafické softwary a institucionální vzorce standardizace na straně druhé. Nálevkovo umění podněcuje ke způsobu vnímání, jaký v mysli zanechává neodbytné obrazy a myšlenky a zpomaluje naše vizuální zážitky, aby se znovu a znovu mohly rozprostřít v čase v jakési slavnostní (estetické) nirváně.

Adam Budak

MOVING IMAGE DEPARTMENT #7: BRIAN ENO, JAN NÁLEVKA
NATIONAL GALLERY IN PRAGUE, TRADE FAIR PALACE
17. 3.–10. 9. 2017
Curator: Adam Budak

Self-referentiality is at the centre of the post-minimal work (mainly drawings in endless repetitive sequences or quasi self-generated algorithmic forms) by Czech artist, Jan Nálevka (*1976) that complements the narrative of the Moving Image Department's 7th chapter. The act of drawing itself - the systematic and obsessive filling of a round surface with individual lines drawn closely together - is contemplated in Nálevka's drawing series, comprised of 8 drawings, all in all identical, though different and distinct, the products of intense, monotonous labour. And yet, all that remains at the end of this process is a monochromatic surface. A drawing that depicts nothing at all. (Possibly) an essence of color, or a drawing turned into a void. A gigantic dot: a full stop to a nonexistent sentence. Oceanic abyss, often called the sublime. Nálevka generates mental images, composed of elemental forms and basic shapes, ambient light and the spectrum of colors, filling up animation frames, spread in time over couple of days. Chance and randomness compete with precision and control while the references unfold from Bauhaus' Johannes Itten's experiments with color, through Laszlo Moholy-Nagy's abstract light effects down to Mies van der Rohe's modernist architecture on the one hand, and contemporary graphic softwares and institutional standardization patterns on the other. Nálevka's is an art of perception which generates both an afterimage and afterthought, a slowing down of a visual experience, expanded evenly in space and time, a sort of (aesthetic) celebratory nirvana, time after time.

Adam Budak